

SFS 2002:1060

Utkom från trycket
den 20 december 2002

Förordning om avfallsförbränning;

utfärdad den 12 december 2002.

Regeringen föreskriver¹ följande.

1 § Syftet med denna förordning och föreskrifter meddelade med stöd av förordningen är att förhindra eller så långt som möjligt begränsa den negativa inverkan som avfallsförbränning kan ha på människors hälsa och miljön. Det gäller särskilt föroreningar genom utsläpp till luft, mark, ytvatten och grundvatten.

Definitioner

2 § Termen *avfall* har i denna förordning samma betydelse som i 15 kap. 1 § miljöbalken.

Termen *farligt avfall* har i denna förordning samma betydelse som i avfallsförordningen (2001:1063).

3 § Vid tillämpningen av denna förordning och föreskrifter som meddelats med stöd av förordningen skall följande termer och beteckningar ha följande betydelse.

Direktiv 2000/76/EG: Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall, i dess vid varje tid gällande lydelse.

Avfallsförbränning: Värmebehandling av avfall genom oxidation eller andra värmebehandlingsprocesser som pyrolys, förgasning eller plasmaprocess, i den mån som ämnena från behandlingen sedan förbränns.

Avfallsförbränningsanläggning: Anläggning som avses i artikel 3.4 i direktiv 2000/76/EG, dvs. en stationär eller mobil anläggning avsedd för avfallsförbränning med eller utan återvinning av alstrad energi. Denna definition omfattar hela anläggningen och det område som hör till anläggningen med samtliga förbränningslinjer, utrymmen, utrustning och system som hör samman med avfallets behandling.

Samförbränningsanläggning: Anläggning som avses i artikel 3.5 i direktiv 2000/76/EG, dvs. en stationär eller mobil anläggning vars huvudsakliga ändamål är produktion av energi eller material där avfall utnyttjas som normalt bränsle eller tillskottsbränsle, eller där avfall värmebehandlas i syfte att

¹ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall (EGT L 332, 28.12.2000, s. 91, Celex 32000L0076).

bortskaffas. Denna definition omfattar hela anläggningen och det område som hör till anläggningen med samtliga förbränningslinjer, utrymmen, utrustning och system som hör samman med avfallets behandling. Om förbränning sker på ett sådant sätt att det huvudsakliga ändamålet med anläggningen inte kan anses vara produktion av energi eller material, skall anläggningen anses vara en avfallsförbränningsanläggning.

Förbränningsanläggning: Avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning.

Tillämpningsområde

4 § Bestämmelserna i denna förordning eller i föreskrifter som meddelats med stöd av förordningen gäller inte anläggningar där endast följande slag av avfall behandlas:

1. vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall,
2. vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin, om den energi som alstras återvinns,
3. vegetabiliskt fiberhaltigt avfall som uppstått vid produktion av nyfiberpappersmassa eller vid pappersproduktion, om avfallet förbränns på produktionsplatsen och den energi som alstras återvinns,
4. träavfall, med undantag för träavfall som till följd av ytbehandling eller behandling med träskyddsmedel kan innehålla organiska halogenföreningar eller tungmetaller inklusive sådant träavfall från bygg- och rivningsverksamheter,
5. korkavfall,
6. radioaktivt avfall,
7. djurkroppar i den mån inte annat följer av andra föreskrifter om djurkroppar,
8. avfall som uppkommer vid prospektering eller utvinning av olje- och gasfyndigheter från offshoreplattformar och som förbränns på dessa.

Bestämmelserna i denna förordning eller i föreskrifter som meddelats med stöd av förordningen gäller inte heller experimentanläggningar som används för forskning, utveckling och provning i syfte att förbättra förbränningsprocessen och som behandlar mindre än 50 ton avfall per år.

5 § Bestämmelser i denna förordning eller i föreskrifter som meddelats med stöd av förordningen skall, om bestämmelserna endast gäller farligt avfall, inte tillämpas på brännbart flytande avfall inklusive spillolja enligt definitionen i förordningen (1993:1268) om spillolja, om

1. massainnehållet av polyklorerade aromatiska kolväten, t.ex. polyklorerade bifenyl (PCB) eller pentaklorfenol (PCP), inte överstiger 2 milligram per kilogram,
2. det i avfallet inte finns sådana beståndsdelar som anges i bilaga 1 till förordningen om spillolja i mängder eller i koncentrationer som kan medföra risk för skada på miljön eller fara för människors hälsa, och
3. det effektiva värmevärdet uppgår till minst 30 megajoule per kilogram.

Bestämmelser i denna förordning eller i föreskrifter som meddelats med stöd av förordningen skall, om bestämmelserna endast gäller farligt avfall, inte heller tillämpas på brännbart flytande avfall, om det i rökgasen från förbränningen av avfallet inte släpps ut andra ämnen eller ämnen i högre kon-

centrationer än vad som på samma sätt skulle släppas ut vid förbränning av sådan gasolja som avses i förordningen (1998:946) om svavelhaltigt bränsle.

SFS 2002:1060

6 § Om det vid tillståndsprövning enligt miljöbalken eller äldre föreskrifter meddelas eller har meddelats villkor om skyddsåtgärder eller andra försiktighetsmått som är strängare än vad som följer av denna förordning eller föreskrifter meddelade med stöd av förordningen, skall de strängare kraven gälla.

Skyldigheter i samband med att avfall tas emot för förbränning

7 § Den som bedriver verksamhet med förbränning av avfall i en förbränningsanläggning skall skaffa sig kunskap om vilka mängder av varje slag av avfall som tas emot för förbränning. Detta skall göras innan avfallet definitivt har tagits emot.

Verksamhetsutövaren skall se till att uppgifter om mängden i varje slag av avfall antecknas. Om det är möjligt skall uppgifterna avse de avfallskategorier som anges i bilaga 1 till avfallsförordningen (2001:1063). Anteckningarna skall bevaras i minst två år och skall på begäran lämnas till tillsynsmyndigheten.

8 § Den som bedriver verksamhet med förbränning av avfall i en förbränningsanläggning skall i fråga om farligt avfall som tas emot för förbränning

1. kontrollera de handlingar som krävs enligt avfallsförordningen (2001:1063) samt, i förekommande fall, rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen, lagen (1982:821) om transport av farligt gods och förordningen (1982:923) om transport av farligt gods,

2. skaffa sig information om den fysikaliska och, så långt det är möjligt, den kemiska sammansättningen av avfallet samt den information som i övrigt behövs för att bedöma avfallets lämplighet för den avsedda förbränningsprocessen,

3. skaffa sig information om avfallets farliga egenskaper, om de ämnen med vilka avfallet inte får blandas och om de försiktighetsåtgärder som behövs vidtas vid hanteringen av avfallet,

4. ta representativa prover, om det inte är olämpligt, för att säkerställa att avfallet överensstämmer med den information som avses i 2 och 3.

Dessa skyldigheter skall fullgöras innan avfallet definitivt har tagits emot. Prover som avses i första stycket 4 skall bevaras i minst en månad efter att avfallet har bränts och skall på begäran lämnas till tillsynsmyndigheten.

9 § Den myndighet som prövar frågan om tillstånd till en förbränningsanläggning får i det enskilda fallet ge dispens från kraven i 7 och 8 §§ i fråga om verksamheter som förbränner enbart sitt eget avfall på samma plats som avfallet uppkommer. Om frågan inte prövats av tillstandsmyndigheten, får tillsynsmyndigheten ge sådan dispens.

Drift- och utsläppskrav

10 § Den som bedriver verksamhet med förbränning av avfall i en förbränningsanläggning skall se till att den energi som alstras i anläggningen återvinns så långt det är praktiskt möjligt.

11 § Naturvårdsverket får meddela de föreskrifter om drift- och utsläppskrav som behövs till följd av artiklarna 6, 7 och 8 samt bilagorna I, II, IV och V i direktiv 2000/76/EG.

Den myndighet som prövar frågan om tillstånd till en förbränningsanläggning får i det enskilda fallet ge dispens från drift- och utsläppskrav som avses i första stycket. Tillsynsmyndigheten får ge sådan dispens, om dispensfrågan inte har prövats av tillståndsmyndigheten. Dispens får endast ges i den mån en sådan dispensmöjlighet uttryckligen framgår av Naturvårdsverkets föreskrifter.

Restprodukter som uppkommer i en förbränningsanläggning

12 § Den som bedriver verksamhet med förbränning av avfall i en förbränningsanläggning skall se till att

1. uppkomsten av restprodukter från driften av anläggningen minimeras,
2. restprodukternas skadlighet begränsas så långt det är möjligt,
3. restprodukterna återvinns om det är lämpligt,
4. transport och mellanlagring av torra restprodukter i form av stoft sker på ett sådant sätt att spridning i miljön förhindras,
5. innan restprodukterna återvinns eller bortskaffas, de analyser görs som behövs för att få kunskap om de föroreningsrisker som är förenade med innehållet i restprodukterna.

Kontroll och övervakning

13 § Den som bedriver verksamhet med förbränning av avfall i en förbränningsanläggning skall se till att den mätutrustning finns i anläggningen och att den teknik används som behövs för att övervaka att verksamheten efterlever de krav som följer av bestämmelserna i denna förordning eller bestämmelser som meddelats med stöd av förordningen.

14 § Naturvårdsverket får meddela de föreskrifter om provtagning och mätning som behövs till följd av artiklarna 10 och 11 samt bilaga III i direktiv 2000/76/EG.

Den myndighet som prövar frågan om tillstånd till en förbränningsanläggning får i det enskilda fallet ge dispens från provtagnings- och mätningskrav som avses i första stycket. Tillsynsmyndigheten får ge sådan dispens, om dispensfrågan inte har prövats av tillståndsmyndigheten. Dispens får endast ges i den mån en sådan dispensmöjlighet uttryckligen framgår av Naturvårdsverkets föreskrifter.

15 § Naturvårdsverket får meddela de föreskrifter om onormala driftförhållanden som behövs till följd av artikel 13.2–4 i direktiv 2000/76/EG.

Tillståndsprövning

16 § Bestämmelser om tillståndsprövning av miljöfarlig verksamhet finns i 9 och 16–25 kap. miljöbalken samt i förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd.

17 § En ansökan om tillstånd till en verksamhet med förbränning av avfall skall, utöver vad som anges i 22 kap. 1 § miljöbalken, alltid innehålla en redogörelse för hur verksamhetsutövaren avser att säkerställa att de skyldigheter som följer av denna förordning eller av föreskrifter som har meddelats med stöd av förordningen kommer att uppfyllas.

Tillsyn och ansvar

18 § Bestämmelser om tillsyn finns i 26 kap. miljöbalken och i förordningen (1998:900) om tillsyn enligt miljöbalken.

Bestämmelser om straff finns i 29 kap. miljöbalken.

Avgifter

19 § Bestämmelser om avgifter finns i 27 kap. miljöbalken och i förordningen (1998:940) om avgifter för provning och tillsyn enligt miljöbalken.

Överklagande

20 § Bestämmelser om överklagande finns i 19 kap. 1 § och 23 kap. 1 § miljöbalken.

Denna förordning träder i kraft den 3 januari 2003 då förordningen (1997:692) om förbränning av farligt avfall upphör att gälla. Äldre bestämmelser skall dock tillämpas till och med den 28 december 2005 i fråga om anläggningar som

1. är i drift och omfattas av ett tillstånd som getts före den 28 december 2002,

2. har anmälts före den 28 december 2002 eller omfattas av ett tillstånd som getts före den 28 december 2002, om anläggningen tas i drift senast den 28 december 2003,

3. omfattas av en tillståndsansökan som är så fullständig att tillståndsmyndigheten före den 28 december 2002 påbörjat tillståndsprövningen, om tillstånd ges och anläggningen tas i drift senast den 28 december 2004, eller

4. är en samförbränningsanläggning där avfallsförbränning påbörjas senast den 28 december 2004, om anläggningen dessförinnan varit i drift som en stationär eller mobil anläggning avsedd för produktion av energi eller material och omfattats av ett tillstånd som eventuellt har krävts för anläggningen innan förbränningen av avfall påbörjades.

SFS 2002:1060

På regeringens vägnar

LENA SOMMESTAD

Kathrin Flossing
(Miljödepartementet)